

Vi have jo Søbjerg Havns Anlæg som et sørgeligt Exempel paa, hvorledes Administrationen bruger fire Gange saa lang Tid til at fuldføre et Arbejde, som Loven derom fastsætter. Med Hensyn til vort Forbehold ligeoverfor den vedkommende Minister, da gaar det navnlig ud paa, at man maatte i sin Tid have nøie undersøgt, hvorvidt Motiverne vare byggede — uaget de syntes at fremtræde saaledes paa Overslag, som efter Regjeringens Formening virkelig vare saa paalidelige, som Udtrykket giver, eller om man har ladet det staa lidt i det Dunkle i denne Henseende, for at Rigsdagen kunde give sit Samtykke til et Foretagende, uaget hverken Ministeren eller hans Teknikere havde gjort sig omhyggelig Ailelighed for at komme til den størst mulige Kundskab om, hvorvidt overhoved dette Foretagende kunde udføres efter Projektningen og med ialtsald ingen stor Overstridelse. Selve Bevillingen har Udvalgets Flertal ikke troet at burde være med til at negte, thi efter Kontraktens Bestemmelser bør den rimeligvis gives, idet der ikke foreligger nogen Oplysning om, at Entreprenurerne have nogen Skyld i, at det er gaaet, som det er gaaet med Overstridelsen. Det er altsaa Forslaget under Nr. 30, vi anbefale til Vedtagelse paa denne Maade. — Forslagene under Nr. 36, 37 og 38 ere nærmere forklarede i Betænkningen. Ved Ordet „indtil“ har Udvalget nærmere villet præcisere, at det er et bestemt obligatorisk Beløb, som Ministeren faar og ikke et kalkulatorisk, i de 100,000 Kr. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 38 har Udvalget ikke troet, at der var anden Udvei end at tiltræde Ministerens Forslag, hvor meget man end maatte beklage at blive Eier af denne ynkkelige Eiendom.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup):

Der er kun et af de af Finantsministeren stillede Forslag, som har foranlediget Udvalget til en Bemærkning og til at stille et Underændringsforslag dertil, nemlig Underændringsforslaget Nr. 37, som jeg selvfølgelig ikke kan indvende Noget imod. — Jeg vil iøvrigt følge det Exempel, som den ærede Ordfører gav, og ikke fremkomme med Udtalelser om de Forslag, der vedkomme mig, forsaavidt de ere tiltraadte af Udvalget.

Det ærede Udvalg har imidlertid gjort en ganske almindelig Bemærkning i Anledning af det efter Udvalgets Mening paafaldende store Beløb, som er forlangt gjenbevilget, og det ærede Udvalg har troet det rigtig i den Anledning at tage et Slags Forbehold for kommende Tillægsbevillingers Vedkommende. Hvad selve Beløbet angaar, som er forlangt gjenbevilget for Finantsaaret 1876—77, kan det ikke negtes, at det er stort, da det jo er lidt over 2 Millioner Kroner, men jeg kan ikke erkjende, at det er saa overastende stort, da det jo let vil kunne konstateres,

at der i tidligere Finantsaar har været forlangt lige saa store Beløb gjenbevilgede. Dette var f. Ex. Tilfældet for det nærmest foregaaende Finantsaar 1875—76, da Gjenbevillingen løb op til 2,080,000 Kr., medens der for indeværende Aar forlanges gjenbevilget 2,098,000 Kr. Det er altsaa omtrent lige store Beløb, der i begge disse Finantsaar ere blevne forlangte gjenbevilgede. Det ærede Udvalg har ment, at naar saa store Beløb forlangtes gjenbevilgede, maatte det hidrøre fra, enten at Regjeringen havde søgt bevilget større Beløb, end Statshusholdningens Løv krævede, eller at Administrationen havde undladt at udfolde tilstrækkelig Energi i Reining af Bevillingernes Anvendelse. Det forekommer mig, at det dog ikke havde været mere end billigt, om der var søiet endnu et „eller“ til; det forekommer mig at ligge meget nær, at en hel Del af de Beløb, som der er Tale om, kun kunne opføres kalkulatorisk, saaledes at det hverken kan siges, at Regjeringen har forlangt bevilget Mere, end hvad Statshusholdningens Løv kræver, eller at den har undladt at vise tilstrækkelig Energi for at faae Beløbene anvendte, naar de kalkulerede Summer ikke ere blevne forbrugte i det paagældende Finantsaar. Dette gjælder jo navnlig om de store Beløb, som maa opføres paa Overslaget over Aarets Udgifter til offentlige Arbejder. Det er jo klart nok af selve disse Bevillingers Karakter, at de kun kunne være kalkulatoriske. Naar der f. Ex. om et Jernbaneanlæg, der kommer til Udførelse i Løbet af 3 Finantsaar, er sluttet Kontrakt med en Entreprenør om Udførelsen af Arbejdet, og denne Kontrakt forpligter Regjeringen til at udbetale Beløbene med en vis Decourt, efterhaanden som Arbejdet skrider frem, medens selvsølgelig Entreprenøren er forpligtet til at have Arbejdet udført inden den bestemte Tid, saa er det givet, at det ikke beror paa Regjeringen, at det ikke beror paa Administrationens Energi, men i alt Væsentligt paa Entreprenøren og hans Energi, hvor stor en Del af det samlede Beløb der vil komme til Anvendelse i det paagældende Finantsaar. Dette kan som et Exempel. Et andet Moment, som ganske vist ikke sjældent faar nogen Betydning overfor Spørgsmaal om, hvorvidt det lykkes at faae opbrugt en Bevilling i det Finantsaar, for hvilket den er forlangt, er jo det, til hvilken Tid Bevillingen bliver givet. Det er jo klart nok, at naar Regjeringen bestemmer sig til at forlange en saadan Bevilling paa Finantsloven, tager man sine Bestemmelser i August, September Maaned, før Rigsdagssamlingen begynder. Men det forekommer mig at være indlysende, at det har en ikke lille Indflydelse paa, hvorvidt det lykkes i sin Helhed at gennemføre det Arbejde, som Bevillingen er forlangt til, om Regjeringen kan paabegynde Forberedelserne, de nødvendige Foranstaltninger til at faae dette Arbejde udført, den 1ste Januar eller først den 1ste April. Der er